

FOLK OG LAND

NR. 9, 23. ÅRGANG

LØRDAG 11. MAI 1974

LØSSALG KR. 2,—

CHICAGO, USA:

NS-Radio-sender i drift

For omkring et år siden bragte Folk og Land en melding om at den gamle NSDAP Auslandsorganisasjon var vakt til live igjen - på amerikansk jord. Derfra utgav den en tyskspråklig avis, NS Kampftruf, som uten omskrivning med «to do», bekjente seg til Hitler og brukte de gamle velkjente symbolene fra Det tredje rikets tid. Markedet for avisen er Vest-Tyskland og argumentet for å trykke den i USA var at den øyeblikkelig ville bli stanset i det «frie» Tyskland.

I sitt seneste nummer av «Kampropet», kan den meget aktive gruppen bak «Utlandsorganisasjonen» fortelle at den har gått til innkjøp av en hel radiosender, noe den betegner som det største nasjonalsosialistiske prosjekt siden 1945.

Stasjonen skal virke i Chicago-området, hvor den vil kunne nå et publikum på flere hundre tusen lyttere. Programmene skal sendes ut på både engelsk og tysk og vil utvilsomt medføre liv og røre i den amerikanske millionbyen Vi tipper vel heller ikke særlig feil, om vi sier at man kan regne med alvorlige anslag mot dens eksistens.

Såvidt vi kan skjønne er NSDAP Auslandsorganisasjon foreløpig ingen stor gruppe. Dette fremstøtet kan derfor vanskelig karakteriseres som annet enn meget djervt. På den annen side har organisasjonen heller ikke vært alene om tiltaket. Det samarbeides med «The National Socialist Par-

ty of America», som etter hva vi vet står Rockwell-bevegelsen i Arlington nær. Radiostasjonen har fått første prioritet og går endog foran den regelmessige utsendelsen av avisen NS Kampftruf.

Typisk for denne gruppen (NSDAP-AO) er at den handler først, for således å demonstrere sin handlingskraft og abilitet; derefter ber den om eventuell bistand og hjelp til sitt arbeid. Slik startet avisen, som tilsynelatende har greid å etablere seg, selv om det ikke er utkommet så svært mange nummere foreløpig. Heller ikke har de økonomiske trakasserier mot gruppens ledere, så som forsøk på «yrkesmord» etc., ført til dens opphør. Og nu tar gruppen altså initiativet på ny, ved å kjøpe en radiostasjon. Mesteparten av

(Forts. side 6)

Hvite nasjonalister demonstrerer i USA.

Har en nasjonal bevegelse noen fremtid i Norge?

De fleste som før og under krigen var medlemmer av NS, har antagelig for lengst avskrevet enhver tanke om å kunne gjøre seg politisk gjeldende i Norge. Det som nylig har hendt med de to tidligere NS-folk i SV, har vel også styrket denne oppfatning. Dette behøver ikke å bety at det ikke igjen og ganske snart kan oppstå

en ny nasjonal bevegelse i Norge. Ihvertfall trenger vi den.

En viktig grunn til at vi sliter med en venstredreining i dette land, er at man i 1945 satte nær hundre tusen mennesker politisk utenfor. Selv om NS-folk nå er dukket opp i et venstreekstremt parti, er det helt klart at minst 95 % av disse hundre tusen var klare antikommunistere og ennå er det, i den grad de fortsatt lever. Svært mange av dem er godt politisk skolerte, kunnskapsrike og samfunnsmessig bevisste. De kunne hatt en betydelig innvirkning på retningen i samfunnsdebatten, om de bare hadde hatt mulighet for å utfolde seg. Det har de fremdeles ikke, fordi de fleste ville stå i fare for å miste sitt møysommelig opparbeidede levebrød om de gjorde det.

Men nye generasjoner vokser opp, og ting kan tyde på at de er mer tolerante.

Noen av de yngre føler seg også tiltrukket av de nasjonale ideer, og det er disse yngre som måtte gjøre en ny start. Ingen som i dag er under 40 år, vil kunne beskyldes for landssvik, og det er en viktig forutsetning for at et slikt politisk initiativ skulle kunne lykkes. Fremdeles lever titusener av tidligere NS-folk som ville gi dem sin stemme. Hva om disse yngre krefter ville prøve seg, f.eks. under kommunevalget i Oslo i 1975? De ville være temmelig sikre på å bli representert i bystyret.

Det er imidlertid en ting en slik bevegelse måtte vokte seg vel for, nemlig at den ble preget av rasisme. Den viktigste grunn til at medlemmer av nasjonale bevegelser har kunnet holdes utenfor med opinionens godkjennelse, er nettopp at de av propagandaen er blitt belastet med ansvaret for de alvorlige rasistiske utskielser i tredve- og førtiårene. De fleste tidligere NS-folk

Les i dag:

Kommentar til Forbundets henvendelse til Stortinget (side 5).
Befolkningseksplosjonen kan stoppes med mat (side 2).

føler disse utskielser som et forræderi mot det de trodde på og sto for, og de ville aldri gi sin stemme til en bevegelse som bygget på rasisme og fremmedhat.

Dette betyr på ingen måte at man skal la være å arbeide for beskyttelsen av vår egenart og gjøre alt for å gi den gode kår. Grunnlaget må være at både et menneskes, et folks og en rases egenart er en positiv verdi, og at det er nettopp forskjelligheten som skaper den dynamikk som bringer menneskeheten fremover. Men det som aldri må glemmes, er at vårt krav på respekt for vår egenart, aldri kan skilles fra respekten for andres. Det gjelder såvel enkeltmennesker som folk og raser imellom.

En ny nasjonal bevegelse vil ikke mangle positive programposter. Den må stå for frihet til individuell utfoldelse, men under et klart sosialt ansvar. Bedriftstanken er et annet punkt, dvs. solidariteten mellom alle i bedriften, og kanskje bør bevegelsen ta opp saker som medeierskap og utbyttedeling. Gjenoppbyggingen av forsvarsviljen i vårt folk, er et tredje viktig punkt. Bevegelsen må videre være klart nordisk og europeisk orientert, fordi vår egenart i dagens situasjon bare kan bevares innenfor rammen av den vestlige sivilisasjon vi tilhører. At bevegelsen både nasjonalt og internasjonalt måtte gå inn for å bekjempe kommunismen og dens livsfarlige intriger, er selvsagt. Det er hundretusener i dette land som er inderlig lei av den uopphørlige kompromissing med og lefling for de røde undertrykkere, og som er livredde for hva den nåværende linje kan føre til.

Men hovedspørsmålet er inntil videre: Finnes det noen yngre mennesker som har vilje og mot til å sette igang?

Der er visse tegn i tiden ....

HVA ANDRE SKRIVER

Vi sakset f.aa:

to the POINT

(Johannesburg)

Helt siden Milton Obote måtte gi fra seg makten til den brystfagre og geberdende general Idi Amin, har dødsraten i Uganda antatt fryktelige proporsjoner. Ingen vil noensinne kunne si nøyaktig hvor mange som har mistet livet der de tre siste årene. Forsiktede gjeteringer i Kampala varierer mellom 40 000 og 60 000. I tillegg kan Ugandas «allmektige» nu skryte av å ha tynnet ut sitt offiserskorps ganske kraftig — ved hjelp av noen beleilige «selvmord» — etter det mislykkede forsøk på å styrte ham i forrige måned.

Hvis man til denne masseslaktningen legger det tragiske drama omkring inderne og pakistanerne, som ble kastet ut av Amin, plus den økonomiske bankerott, som Uganda — bortsett fra dets formuende leder — lider under, virker det besynderlig at noe slikt kan få fortsette i vår siviliserte verden.

Men der er et annet og enda merkeligere forhold. Og det er at de tilsynelatende velmenende regjeringer og organisasjoner, som representeres av FN og Kirkenes verdensråd, på den ene side lager en masse oppstyr om andre ledes forbrytelser mot menneskeheten og/eller demokratiet, mens de — som Amin selv — later til å tro at alle hans (mis)gjerninger blir begått i kjærlighetens navn.

Kan noen forklare hvordan 60 000 døde i Uganda kan være av mindre interesse for verdensopinionen enn noen få frihetskjemper i Chile? Er ikke dette diskriminering, og av et temmelig hjerteløst slag?

minut

(Charlottenlund)

I gamle dager var det et slagord, som sa: man lærer ikke for skolen, men for livet! .. Idag proklamerer formannen for de danske læreres organisasjon, at barna visselig ikke skal lære for livet, ganske visst sier han «erhvervslivet», men hva er

forskjellen? — ser man bort fra samfunnsnylterne (hvilket kan være temmelig vanskelig p. g. a. antallet) er de fleste vel tvunget til å brøfseg selv. Det bør — mener formannen — ikke legges større vekt på det å kunne regne, lese og skrive. (Det er kunnskaper, som bare skal tjene erhvervslivet, synes det å bety). Unødig viten, som avleder en fra det vesentlige: **å kunne formulere seg - og kunne ta selvstendig stilling.**

Vi må jo si, at de unge mennesker idag tilfalle har lært å «formulere» seg. Neppe et plankeverk eller en husvegg er fri for deres «selvstendige stillingtagen».

Til gjengjeld må vi si, at vi ikke er særlig imponert over de unges formuleringsevne i verbal henseende, især ikke når de presenteres for oss i TV og radio. Det er — oftest — meget ubehjelpsom tale med mange øh'er og æh'er, mange ganger «piss» og «altså» og «lissom», og som regel bærer ytringene preg av en uttalt mangel på viten om verden og dens funksjon. Man ser med alvor på forurensningen (det gjør vi også!), følgende bør man nedlegge fabrikkene, som allikevel bare røver arbeidernes tid og avspiser dem med sultelønninger. Naturligvis vil man heller ikke finne seg i adgangsbegrensninger til universiteter og høyere læreanstalter. Det skulle bare mangle! Petitesse som hvorvidt man — når man er ferdig utdannet for andres penger — i siste omgang kan få en jobb, er naturligvis ikke noe disse unge beskjefter seg med — man lærer da vel ikke for erhvervslivet!

Spearhead

(Croydon Surrey)

Selve valgsystemets natur sikrer disse tre finansdominerte (engelske) partiene deres herredømme, det er derfor systemet er der. Det er derfor folk i dette land i trekvart århundre eller mer, har gått fra det ene valg til det andre uten å få en regjering, som virkelig representerer dem, og det er derfor det stadig går nedad med vårt land.

Systemet kan sprenges — men det avhenger av to vesentlige forutsetninger for å

lykkes. Den første er, at det parti som setter seg som mål å bryte det, ikke mister kraften underveis fordi striden trekker i langdrag, og at det er forberedt på å arbeide i årevis, inntil det omsider er blitt stort og mektig nok til å oppnå en virkelig innflytelse på opinionen, slik at det kan rive masken av det gamle finansdominerte tre-parti-trollet.

Den andre forutsetningen er den økende nedbrytning innen systemet selv — slik det følger av all den løgn og svindel det har bygget opp under seg. I det lange løp vil denne nedbrytningen føre til et økonomisk sammenbrudd, som vil være uunngåelig, da systemets økonomiske grunnlag strider mot enhver naturlig økonomisk lov og tynger samfunnet med en gjeldsbyrde, som rett og slett aldri lar seg tilbakebetale.

Redningens øyeblikk kommer idet disse to kreftene begynner å virke sammen: kraften av det endelige sammenbrudd innenfra og fornyelsens kraft utenfra. Dette øyeblikk er ikke langt borte. I mellomtiden kan vi bare avvise det nylige regjeringens-«skifte» i England som irrelevant — noe det utvilsomt er.

HJELPEORGANISASJONEN:

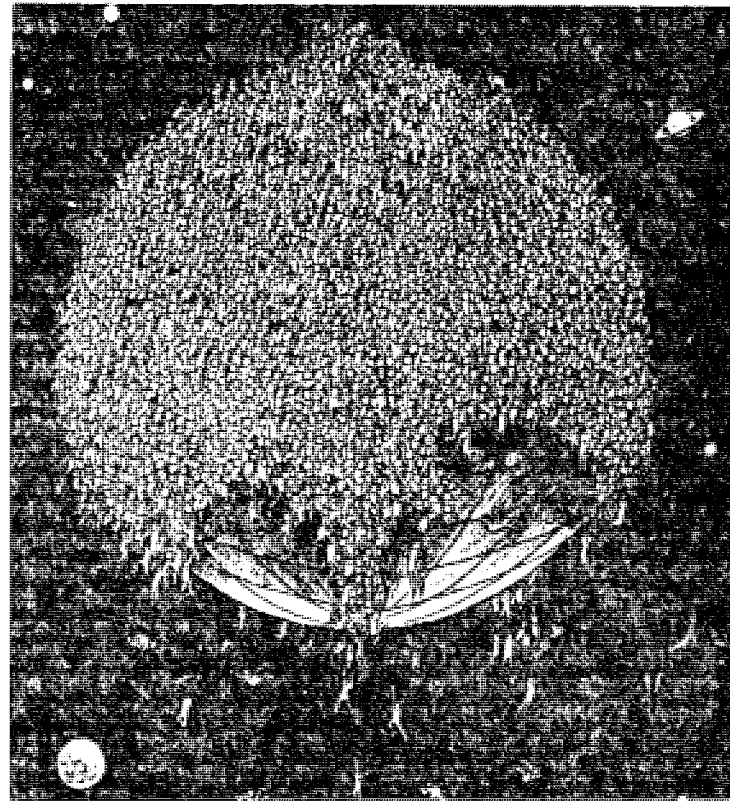
HJERTELIG TAKK!

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte vil her ved få frembære en hjertelig takk til alle glade givere og bidragsyttere. Den støtte som dere yter kan neppe vurderes høyt nok. Den er naturligvis først og fremst et støtte til mennesker som har behov for støtte og hjelp til å kunne greie seg på en noenlunde forsvarlig måte. Men det er ikke bare pengebeløp det dreier seg om. Vel så meget betyr det noe at de som det her dreier seg om; våre krigsinvalid frontkjempere, får et klart og tydelig bevis for at de ikke er glemt. Hvert enkelt bidrag er et håndslag til dem av oss som har gjennomgått mest. Hvert bidrag vitner om en aktiv, levende og bevisst samkjensle med våre krigsofre. I disse våre krigsofres navn: **En hjertelig takk til hver enkelt!**

Om vår tid hadde tillatt det, hadde vi sendt en takk til hver enkelt med en gang.

Befolkningseksplasjonen KAN STOPPES MED MAT

Og vi kan produsere mat nok — om vi vil

Direktoratet for U-hjelp, som har sendt ut denne illustrasjonen, har tydeligvis også en fornemmelse av at vi begynner å bli mange.

I «Folk og Land» nr. 6 har selles det i en notis over en bok med titelen «Sultens geopolitikk», som nylig er utkommet på tysk, og der forfatteren hevder at det ikke er befolkningsveksten som er årsak til sulten, men tvert imot sulten som er år-

sak til overbefolkningen. Jeg tviler på at mannen bak notisen har så meget som bladd i boken, for ellers ville han ha spart sine sarkasmer for bedre formål.

Det dreier seg her om et nærmest klassisk og meget vesentlig verk som utkom i 1952 under titelen «The Geography of Hunger». Forfatter er den meget anerkjente vitenskapsmannen Josué de Castro, som ihvertfall den gang var tilknyttet ernæringsinstituttet ved Brasils Universitet i Rio de Janeiro. Han viser i boken hvordan det er en nær sammenheng mellom ernæring og fødselshyppighet, og underbygger dette med omfattende befolkningsstatistikk, og med resultater av forsøk, foretatt med rotter. Det beste ved det hele er at han klart viser hvilke muligheter vi har til å overvinne befolkningseksplasjonen, dersom vi bare på det politiske område kan bli enige om å gjøre det som er nødvendig. Det de Castro forteller, er ganske enkelt at naturen verger seg mot underernæring ved at den gjør mennesket mer fruktbart dersom slekten svekkes ved utilstrekkelig tilførsel av føde. Tilstrekkelig betyr her ikke bare at mengden skal være stor nok, men at kosten må være riktig sammensatt. Avgjørende for fødselshyppigheten, er mengden av dyriske proteiner i føden.

Oslo, 31. mars 1974.

Eivind Saxlund

(Forts. side 6)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

RAFFINERT FOLKEMORD

De som er gamle nok, vil huske 30-årenes seksualprofeter Magnus Hirschfeldt, Max Hodann, Wilhelm Reich etc. og deres «program», som i det vesentlige gikk ut på

1. Gratis svangerskapsavbrytelse i statens klinikker
2. Ingen bekjempelse av prostitusjonen
3. Hygienisk seksualliv i spesialinnrettede hus
4. Avskaffelse av ekteskapet
5. Kollektiv barneoppdragelse i statlige anstalter
6. Avskaffelse av straff for perverse handlinger
7. Benådning av alle sedelighetsforbrytere

Selvsagt var disse karene også på ferde i Norge, hvor de nød fortreffelig adgang i fora som Arbeiderbladet, Dagbladet og — naturligvis — i de dengang som nu like venstrevridde universitetskretser.

Men deres forkynnelse av den «erotiske revolusjon» fant kun føye tilslutning i datidens ennu relativt sunne norske folk, og nådde aldri ut av marxistenes konspirasjonskjellere. Siden dengang har vi imidlertid gjennomgått så megen «frigjøring» og «bevisstgjøring» og vært med på så megen «utvikling», at idag kan selveste regjeringen i fullt alvor lansere «fri» abort uten å møte annen «opposisjon» enn tomme geberder fra kirkelige moralister og sedate konservative med sans for «verdier».

Vi er idag nådd langt ved hjelp av priusippet «verden vil bedras» slik det i praksis er blitt gjennomført som «evolusjonær» sosialisme eller sniksosialisering som det heter på folkemunne. Idag kan man gå inn for abort ved «påvist arvelyte eller fare for dette» hos fosteret — noe man ville blitt hengt for under Nürnberg-prosessen. Men dette er bare begynnelsen: Det forespeiles oss at i fremtiden skal all barneproduksjon besørges av «yrkesavlere», som vi formoder vil være statskontrollerte. Sannsynligvis kommer det også til å hete at vi skal være «fri» for barnebyrden etc. — ikke at det er «forbudt» å få barn selv.

Det er en moderne seksualprofet ved navn Shari Steiner, som tegner oss slike perspektiver, og som i en bok «Death of the natural woman» presenterer oss for forskrudde rødstrømper, som følte «motvilje», da de fikk sin førstefødte i armene.

Hvis vi er for mange mennesker i Norge, dvs. flere enn plass og ernæringsgrunnlag tilsier, og utvandringmuligheten ikke lenger eksisterer, da skjønner enhver at befolkningen må reduseres. Vi trenger ingen «misjonærer» av typen Hodann, Reich eller Steiner til å fortelle oss det.

Men vi motsetter oss at den reduksjon vi oppnår ved ikke å få barn selv, skal oppheves ved import av fremmede, slik at befolkningen likevel fortsetter å øke, slik tilfellet er i f. eks. Vest-Tyskland. Heller ikke ønsker vi noen «amerikansk» løsning, hvorved folk av typen Reich, Hodann, Steiner gjør store penger på å selge asiatiske og afrikanske barn til idiotiserte hvite ektepar, som tror de tjener sin rase ved ikke å sette barn til verden selv.

At det sosialistiske eksperiment i Norge har gjort tilværelsen så grå, perspektivløs og økonomisk umulig, at innbyggerne, i likhet med enkelte dyrearter i fangenskap, nekter å sette barn til verden, er ikke frukten av en «utvikling», som man lettvis kan imøtegå ved å innføre en ny «menneskerett»: fri abort. Dessuten er det en grov svindel med ord å kalle det en «frihet» — i virkeligheten er det en umenneskelig tvangssituasjon, skapt av et forfeilet samfunns- og menneskesyn.

Forhåpentligvis har vi snart nådd grensen for hvor langt ut i det absurde det norske folk lar seg drive av trylleordet «frihet». Tiden er moden for den siste veloverveide abort, nemlig utskrapningen av marxismen, det ideologiske gjøkunge-foster, som altfor lenge har breiet seg i vårt rede.

SIEGFRIED:

AFTENPOSTEN I SØKELYSET

Avslørende dokumentasjon i bok på Pax Forlag

Bengt Calmeyer/Kjell-Olav Mathisen. «Aftenposten». Pax Forlag, Oslo.

Som tidligere lesere av dette blad vil vite har vi en rekke ganger gitt uttrykk for manglende begistring for det Norges dominerende storavis AFTENPOSTEN står for som seriøst meningsdannende organ. Vi har sett på avisen som fullstendig karakterløs, som et foretagende hvor business også er den moralske ledetråd, og som våpendrager for nær sagt hva som helst såfremt det tjener interessene til dets millionæreiere.

Og når vi tenker på at den imellom temmelig forvirrede Anders Lange i sitt blad for ikke så lenge siden skrev at FOLK OG LAND ville være blant de tre nåværende bladforetagende som fortsatt fikk utkomme etter en sovjetokkupasjon av Norge, så tror vi nok dette ville passe bedre på AFTENPOSTEN, som sikkert ville vite å tilpasse seg da, som det jo gjorde under den tyske okkupasjon. Vi skulde tro at en toneangivende person i bladets redaksjon med villig tilslutning fra eierinteressene vilde møte de røde som bladet i sin tid møtte de brune. For innen kort tid å ende som okkupasjonsmaktens spesialorgan, ofte i direkte strid med kommunister i forsvar av norske interesser.

Men, la oss heller gjenta noe av det vi skrev i november 1969 om AFTENPOSTEN og en «trykkfeil om Stalingrad» som bladet hadde prestert og som det skyndsomt beriktiget da de røde viste misnøye:

«Det er synd på AFTEN-

Aftenposten samarbeidet lukrativt med okkupasjonsmakten og avanserte til rikskommissar Terboven's hjertebarne.

POSTEN. For dette blad som alltid har utmerket seg med å bære kappen på alle skuldre holdt faktisk på å slippe opp for skuldre å bære den på.

Vi minnes AFTENPOSTEN som Reichskommissar Terbovens hjertebarne under okkupasjonen, med drabelige utfall mot alle Tysklands indre og ytre fiender. Og vi skal ikke si noe galt om det slik situasjonen nå engang var — bortsett fra at det kanskje hadde vist mere nasjonal holdning å støtte den norske minister-president Quisling istedenfor hans tyske motspiller. Men, la nå gå med det. Hvem skulle så ha ventet å møte det samme blad forrest i rekken av drabelige heimefrontfolk på jakt etter samarbeidsfolk!

Bladet har en meget lang nese som det snuser etter den antatte folkemening med. Det snuste seg til sterk forbundenhet med den røde

Stalin i 1945 og logret av beste evne for denne vår østlige nabo. Men tidene forandrer seg og AFTENPOSTEN så avgjort med dem. Begeistring for Sovjet kjølnet og ble erstattet av ny troskap mot det vestlige demokrati representert ved USA. Og som følge av dette fikk den gamle røde venn hyppig på pelsen.

Inntil situasjonen på verdensmarkedet ble litt diffus igjen. Sterkere krefter bak alleslags kennedyer og kinger ble etterhvert rødere enn selveste Sovjetsamveldet, og atter det skilte (USA og Sovjet) bøyte seg mer og mer sammen i felles angrengelser med å undertrykke verden.

Og AFTENPOSTEN slengte kappen vilt rundt seg fra skulder til skulder, snart begeistring over det røde, snart kritikk.»

Med et syn på AFTENPOSTEN som det foran siterede gir uttrykk for, var det naturligvis med både interesse og nysgjerrighet vi tok fatt på boken om bladet som nettopp er kommet på det forlag (Pax) som «betrakter seg som organ for venstrefløyen i norsk politikk» og som vel faktisk befinner seg enda lenger utover til venstre.

Og skjønt vårt politiske syn naturligvis divergerer sterkt fra forlagets og de to forfatteres, så innrømmer vi gjerne at man i mangt og meget har truffet snikeren — og AFTENPOSTEN — på hodet. Det er interessant og vel dokumentert stoff til belysning av dette bedrøvelige avismonopol AFTENPOSTEN — eller kanskje retttere Schibsted-gruppen med også VG. forlagsvirksomhet m.v.

Nå er hovedvekten i bo-

(Forts. side 8)

ÅRSMØTE

I FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

holdes lørdag 25. mai kl. 18 i Tostrupsgt. 29 III, Oslo (Institutt for Samtidshistorie).

Adgang har de som har betalt kontingent eller stønad for 1973 eller 1974.

Til behandling foreligger:

1. Årsberetning.
2. Regnskapet for 1973.
3. Styrets forslag om sammenslåing av Forbundet for Sosial Oppreisning og Institutt for Samtidshistorie og forslag til vedtekter for sammenslutningen utarbeidet av et fellesutvalg for de to institusjoner.
4. Eventuelt.

Efter møtet blir det selskapielig samvær. Styrets medlemmer innkalles til forutgående møte samme sted kl. 17.

Arbeidsutvalget.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Selfangst-hysteriet

Norsk selfangst fikk verdens vrede øyne på seg. Bilder som viste blod, sne og små selunger med bedende øyne gikk verden rundt. Agnet ble svelget rått av sensasjonshungrige aviser og stressede humanitetsnevrotikere over hele verden, men særlig i USA. Fra dette land strømmet det inn protester i form av hysteriske og følelsesladete brev til den norske ambassaden. Vi ble til og med beåret med en aldri så liten demonstrasjon — slik jo alle stormakter blir fra tid til annen.

I Norge har det ikke reist seg en storm mot selfangsten slik det er blitt det i så mange andre land. Her vet vi for meget! Vi VET at selen ikke blir flådd levende, slik noen fanatiske selmisjonærer gjerne vil ha det til. Vi vet også at dette er en viktig inntektskilde for norske fangstfolk, og at en viss regulering av selbestanden er nødvendig.

At vår avis forsvarer selfangsten vil vel på enkelte hold bli ansett som naturlig. Vi har jo et visst rykte som «slaktere» — og enkelte tenker jo «gasskammer» bare de hører ordet «nasjonalist». Vi vil derfor påpeke at den politiske fløy vi tilhører er den ennå eneste som har gjennomført et forbud mot smertefulle og ikke høyt nødvendig forsøk med dyr, og vi er også i høyeste grad motstandere av jakt på dyr som står i fare for å bli utryddet, og da særlig når jakten er motivert av et kunstig behov etter motebetonte skinn o.l.!

Men selv om selfangsten drives utelukkende for skinnets skyld, så er det her såpass viktige menneskelige behov og hensyn å ta til fangstfolkene at dette rettferdiggjør seg selv. Noen direkte fare for utryddelse av selen er det heller ikke, men

derimot finnes det folk som hevder at fiskebestanden vil få en katastrofal nedgang om ikke selbestanden blir beskattet slik som nå. Og da vil mange av våre landsmenn nordpå miste to av sine viktigste næringsveier!

Det er nokså «artig» å se med hvilken iver selfangstmotstanderne driver sin propaganda. Norske fangstfolk skal være tilbuddt penger for å la seg fotografere iferd med å drepe og flå selunger på en mest mulig bestialske måte! Dette og den øvrige, av massemediene oppiskede hysteri og hets bygget på direkte løgn fra den ene part og direkte dumhet fra den andre, minner nokså mye om en annen

populær slakte-slager: «Løgnen om de seks millioner», som den etterhvert er blitt kalt på enkelte hold.

Og med det samme vi er inne på «det utvalgte folk», kunne det kanskje være en tanke å nevne en spesiell slaktemetode som de mange jøder i selfangst-hetsens hjemland U.S.A. sokner til. «Kosher», heter det visst når man henger et dyr opp, skjærer halsen over på det og lar det henge til dyret har forblødd!

Ville ikke dette være noe mer nærliggende å ta opp for de amerikanske dyrevenner og massemedia, eller kanskje er det nettopp Kosher som står på menyen også i disse kretser ..?

VÅR GALE VERDEN

AV ORI GLENN

Hvis verden var blitt ledet av kloke personligheter — ville vi da hatt dagens forhold?

Hvilket land i verden har idag normale forhold?

Hvor vi enn setter vårt sylvasse og kritiske blikk hen på vårt ATLAS —, så finner vi overdimensjonerte gale tilstander. Vi sier og skriver april 1974 og finner fremdeles folk som lider kolossalt av sult, nød, krise, korrupsjon, krig, drap, forfølgelse og skattesvindler med konsekvenser for de undertrykkede — selvsagt.

USA — SOVJET — KINA — ENGLAND — IRLAND — ISRAEL — V. TYSKLAND, osv. Ja, selv i vårt NORGE av dags dato. Vårt så langstrakte land er utsatt for vanstyre hvor kriminalitet er akseptert som gjengs leveregel.

Det minner meg om et rop for nesten 2000 år siden: GI OSS BARABASS! Det har vi sandelig fått.

Dette er også blitt utnyttet til beste for den overklasse som idag har den dominerende stilling i dagens samfunn. De som stjeler fra de rike, og gir til de fattige. Det sies med mer rett slik: De stjeler for å berikes og gjør nasjonen fattigere.

Med viten og vilje har denne klanen lenset oss for værn, fysisk styrke, god økonomi og trygge arbeidsplasser, til fordel for alt som smaker av internasjonal stormaktgalskap. Disse vil heller være en ubetydelig del av en stormakt — enn det å være en liten selvstendig stat. Derfor må vi spise, drikke og bekle oss med hard valuta. Vi må snart lese, skrive, tale og synge på andre sprog for at vi skal forståes og aksepteres i NORGE.

Grunnen er selvsagt at alt som nevnes i forbindelse med norsk eller nasjonalt, så er dette tegn på nazisme. Så riktig det enn er — så skal det gjøres galt ut av slikt. Nasjonalisme tåles overhode ikke. Vi slåss ikke for Norge —, nei, vi slåss for hele verden. Og dette merkes svært så godt. I vår velstand er vi både utarmet og bankrott. Selv den minste detalj vi skal ha til husholdningen har merket «IMPORT» på. Vi er ikke selvhjulpene på noe område

Smedeskiftet

ET MINNE FRA 30-ÅRENE

Det var like etter overfallet på Quisling på hans kontor i Forsvarsdepartementet og etter at han tidligere i Stortinget hadde ført bevis for at Arbeiderpartiet dengang hadde sammensverget seg med kommunistene for å lage revolusjon i Norge. Jeg hadde nettopp truffet en nær slektning, som hadde besøkt Quisling etter overfallet. Han lå da til sengs med alvorlig hjernerystelse og høy feber etter knivstikk i brystet og på håndleddene.

Idet jeg gikk nedover Karl Johans gate møtte jeg noen gutter som delte ut noen små avislapper. Jeg tok imot en av disse og det gikk et støkk gjennom meg da jeg oppdaget at det var et motbydelig smusskrift jeg hadde fått i hendene. Avislappen viste seg å være et smedeskraft mot Quisling, hvori hele det livsfarlige overfallet ble latterliggjort og redusert til en bagatell og fremstilt som «løgn og forbannet dikt». Ifølge dette skriftet skulle Quisling selv ha diktet opp hele historien. Der hadde ikke vært noen maskerte menn, som hadde overført ham og kastet pepper i hans øyne, da han i en silde aften satt på sitt kontor og nesten ble drept, stod det skrevet i smusskriftet. Det var også løgn at han lå syk hjemme etter overfallet. Nei da, ham feilte det ingen ting!

lenger. Noen ukers krise i dette land ville gi oss større vanskeligheter enn 5 år under den annen verdenskrig. Dette bare for å peke på et vanviddets styre.

La oss ta et annet eksempel, et som viser et internasjonalt kollaps. Fange i celle nr. 7, Spandau, West Berlin. Verdens dyreste fange. Fire stormakter med skiftende vaktstyrker på hver 37 mann, foruten kokker, leger, tolker og prest, — en stab på ca. 100 mann og vedlikehold av et fengsel for 600 personer. Den eneste gjenværende — og det i snart 8 år, er Rudolf Hess som den 26. april fylte hele 80 år. Denne mannen blir sluppet fri om han bare ber om nåde og tilgivelse. Så lenge Rudolf Hess ikke angir på sin delaktighet i oppbygningen av Hitlers Stormakter rike så må de tyske skattebetalere årlig punge ut med over to millioner norske kroner. Her skulle det ikke være vanskelig for et tenkende vesen å begripe det forskrudde. Hvis ikke, er det kanskje jeg som tar feil, og Hess — han dør som MARTYR.

Derimot var sannheten den at han var blitt grepet på fersk gjerning i et intimt samkvem med en vaskekone. Ja, slik sto det faktisk i dette smedeskraftet.

På skriftets forside var det trykket en tegning som forestilte vaskekona sittende på hans arbeidsbord med dinglende ben og Quisling stående ved siden av henne. Intet under at slikt kunne forekomme når vårt samfunn var så pill råttent, at etterforskningen blev sabotert, slik at overfallsmennene aldri blev funnet. Men det aller verste ved denne affæren var at den løgnaktige bortforklaring i smedeskraftet stort sett blev akseptert som sannhet i alle samfunnslag i Oslo, og forøvrig over hele Norge. —

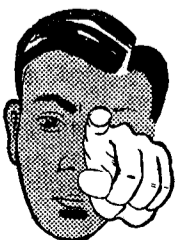
Ja, kjære Litteratus! Slik skapt «tofrontskrigen» alt dengang. Men det var ikke det Nasjonal Samling litt senere gikk inn for. I ordet Samling ligger en skapende kraft, bygget på fred og forståelse. Og vi søkte dengang ved denne Nasjonale Samling» av hele landet, å skape et nytt Norge, hvor man gjennom forståelse og kjærlighet ville prøve å forene alle gode krefter, idet vi gjennom vårt program både på det sosiale og det politiske område tilgodeså det gode både i det bestående og det nyskapende. La meg få nevne bare to av våre viktigste programposter: 1. Kristendommens grunnverdier vernes. 2. Respekten for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høynes. Politisk, rettslig og yrkesmessig likestilling mellom mann og kvinne. Barnetrygd og trygd for gamle og uføre ..

Og dette var i 1933. Men meget har hendt siden dengang. Quisling er drept. Sårkornet måtte falle til jorden og dø, for at seden skulle spire og gro. Kanskje blir det da ikke så hårdt for vår lille flokk av nasjonal ungdom idag? Noe vil muligens skje som gjør at de blir stående tilslutt, når alt faller og oppløses omkring dem. Da vil kanskje nettopp de få lov til å rekke den hjelpende hånd i alt kaoset, til en byggende og tjenende kraft i folket. Jeg kan iallfall ikke frigjøre meg fra tanken om at våre unge, til syvende og sist er eslet til å samle alle gode krefter, i en verden av alles kamp imot alle. Forhåpentligvis må vi ikke gjennom et nytt Ragnarok for at så skal kunne skje.

NS-veteran.

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

JOHS. V. JENSEN

OM DEN DANSKE DIGTER OG TO AF
HANS EVIGGYLDIGE VÆRKER

DEN LANGE REJSE er et storstilet forsøg på at skildre den nordiske races historie gjennom de ca. 20.000 år, der er gått siden den sidste istids ophør.

Johs. V. Jensen var gennem hjemstavnsdigtingen — Himmerlandshistorierne — nået frem til en dyb forståelse af en fortid, der snart stormfuld, snart stille og sejt, har skabt de kultur- og karakterverdier, der i sin tid gjorde vore forfædre og deres normanniske fætre til saltet i Europas og Nordamerikas historie.

Digteren nøjes således ikke med at hygge sig, nøjes ikke med at skildre det pudsig og sære, men ser ud over sognet og den snævre hjemstavn. Man fornemmer SKÆBNENS store vingesus og oplever ikke alene Danmarkshistorien — skildret indtryksfuldt og uforglemmeligt i «Kongens Fald» —, men også verdenshistorien, hvorunder Amerikas opdagelse.

Man har kaldt Johs. Vs historiske syn romantisk og litterært betegnet ham som «nyromantikker», men ord er tålmodige, og Johs. V. er på sin vis realist i ligeså høj

grad som han er romantiker.

BRÆEN vil i korte træk, i en slags digterisk vision, skildre den nordiske races opståen, og er således inspireret af Charles Darwins skelsættende gennembrudsværk: «Arternes oprindelse». På isbræens kant, i kampen mod sult og kulde, stillesættes den mennesketype, der fjernt fra «paradisiske» egne må yde motstand mod en fjendtlig omverden og skridt for skridt aftvinge naturen en menneskeværdig tilværelse. Denne mennesketype, hvis karakterstyrke og tekniske snilde udvikles gennem en jernhård udvælgelse, hvor kun de livsduelige overlever, er efter Johs. V. Jensens opfattelse blevet bestemmende for den store historie. Ikke blot på vore breddegrader, men også indenfor hele det indoeuropæiske område, ja måske langt ud over det («Kontiki» og «Aku-Aku»).

Så fortæles der om DRENGs skæbne. Dernæst karakteriseres han som ENEREN, der i besiddelse af vovemod og fantasi, viljestyrke og opfindsomhed går nye veje, og som derved

D. NESTBY:

Forbundets skriv til Stortinget

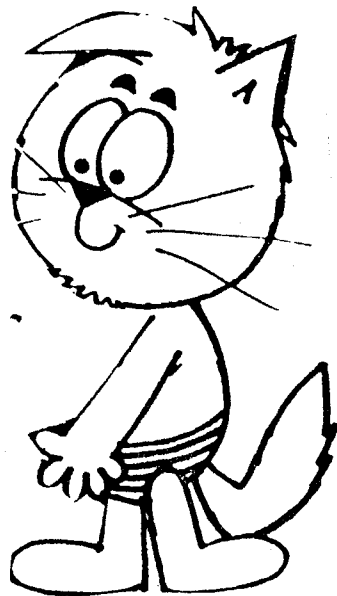
Jeg må beklage at jeg sitter igjen med det inntrykk etter å ha lest omhandlede henvendelse, at det er for tamt. Å være høflig er bra; men å være høflig overfor folk, som aldri har drevet med annet enn trakasserier overfor tidligere NS-folk, synes meg i høy grad malplasert. Alle NS-medlemmer, som kjenner Nygaardsvolds og Einar Gerhardsens demokrati av erfaring, vet jo at når det gjaldt — og fremdeles gjelder — å grise til NS-medlemmer, så var — og er

kommer i konflikt med den kompakte majoritet og — udstødes af det fællesskab, som han — trods sin udprægede individualisme — henger ved med hele sit hjerte og hele sit sind.

Hvad har Johs. V villet med Bræen, og hvad har han overhovedet villet sige med **DEN LANGE REJSE**? Jo, han har givet uttryk for sin grundindstilling til livet og historien i et kort digt, hvor han betegner sig selv som «vildmanden i det danske våben». Han siger her: «eg vil sikre de raske retten til riget».

Jens

— intet middel for simpelt. Det var jo fullt navn, fødselsår og datum, stilling, bopel osv. Jeg leser i bladet «Harstad Tidende» at en institusjon som kaller seg Norges Presseråd har uttalt seg om at det ikke strider mot god presseskikk å uttale seg offentlig slik som det har vært gjort mot de to landssvikdømte stortingsrepresentanter. Uttalelsen var enstemmig. Ja, selvfølgelig

Forbundets henvendelse var for tam — vi må isteden få et nytt NS-parti, hevder artikkelforfatteren.

lig, er det virkelig noen som har erfaring for — eller kan tenke seg — det motsatte? Hvem er det som er så enfoldig stikk i strid med all tidligere erfaring når det gjelder oppgjøret etter krigen, at de kan spørre om noe sånt? De burde i alle fall vite hvordan «presseskikken» har vært.

Å peke på at tidligere NS-medlemmer ikke har til hensikt å stille til valg tjener bare til å inngi de berørte den falske innstilling at tidligere NS-medlemmer har falt til ro og funnet seg i sin skjebne, det har imidlertid ingen. Alle føler seg urettferdig behandlet som rimelig kan være. Er de valgt av folket, har ingen noe mandat — heller ikke Stortinget — til å nekte representasjon. La bare Stortinget forandre grunnloven så meget de vil. Det er i tilfelle å føye en ny urettferdighet til det de andre politikerne har gjort seg skyldige i. En hardere linje må til. I henvendelser til myndighetene må der brukes hardere lut, med opplysninger om de faktiske forhold hvorved en stor del av folket er urettferdig behandlet, slik at det svir. Det

(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

Hvem tjente på oljekrisen? De fleste mennesker i dette land har på en eller annen måte fått betale for den oljekrisen man ga araberne skylden for. De som fyrer med olje har fått en klemkelig etterregning på vinterens fyring og bilistene må betale skyhøye priser på bensinen. Er det så grådige arabere som har skodd seg på vår bekostning eller er det som det pleier å være de store kapitalinteresser som har stukket av med fortjenesten?

Det er vel ingen større tvil om det lenger etter at de store amerikanske oljeselskaper nå offentliggjør de siste regnskapsresultater. Fortjenesten har gjennomsnittlig steget med 75—80 prosent siden ifjor på samme tid og det trass i «energi-krisen» og innsparinger i forbruket. Men når det gjelder våre egne økede utgifter til olje og bensin, så har san-

nelig de store amerikanske selskapene fått god hjelp av våre hjemlige statskapitalister, for det lar seg ikke benekte at den norske stats «fortjeneste» på oljekrisen og de stigende oljepriser kan måle seg med oljeselskapenes.

Avsløringer om hjelpen til frigjøringsbevegelsene.

ALP-mannen Erik Gjems-Onstad har tilbrakt påsken i portugisisk Guinea og forskrekket sine stortingskolleger med beretninger om hva han der opplevet. Han konkluderte med at Stortinget er ført bak lyset og at hjelpen til de såkalte frigjøringsbevegelser i portugisisk Guinea må opphøre. Selv tror vi ikke noe på at stortingsrepresentantene som bruker våre penger til all slags vrøvlet utviklingshjelp er «ført bak lyset». De vet vel like godt som alle andre at frigjøringsbevegelsene in-

gen virkelig rot har blant de innfødte. Dummere kan de vel ikke være. De driver nok svindlen med åpne øyne fordi det nå engang er blitt mote blant småpolitikere å drive med slikt noe.

Ellers minner vi om at det er et solid flertall blant velgerne mot den utviklingshjelp som drives av våre stortingsrepresentanter på skattyternes bekostning og at det altså både er udemokratisk og direkte uhørt å drive en slik beskatning til formål hinsides all vanlig statshusholdning.

Tilliten svikter.

I denne forbindelse nevner vi ellers at gallupundersøkelser nå har vist klart og tydelig at partipolitikerne er i utakt med velgerne, noe jo også siste valgresultater gav det første bud om, eller kanskje heller det annet eftersom vel folkeavstemningen om Fellesmarkedet var det første. Men alle gode ting er jo tre og nå har altså en gallup slått fast at hele 47 prosent av de spurte svarte at deres tillit til politikerne enten var «nokså liten» eller «svært liten». Det burde vel bety lovende utsikter for ALP — hvis man da ikke innen neste stortingsvalg

klarer å miste tilliten også der.

Men VG er naturligvis rystet og skriver at «Opplytende tall er dette ikke. I et demokratisk samfunn, der de aktive politikere i Storting, fylke og kommune er utpekt av velgerne selv, skulle en tro at de stort sett måtte bli møtt med tillit av dem de hadde fått sitt oppdrag fra. Men her får vi altså høre at tillitssvikten — for ikke å bruke et så sterkt ord som mistillit — er praktisk talt like sterk som tilliten.

Det er jo ikke alle som kan ta det så lett som Arbeiderpartiets bulldoser Gutorm Hansen som gang på gang hevder at det er et «representasjonsdemokrati» vi har og at det betyr at det er politikerne som skal dirigere i strid med velgernes mening og at disse siste helst bør holde kjeft bortsett fra hvert fjerde år da de skal stemme på G. H. og hans meningsfeller.

Det danske landssvikoppgjøret

pågår tydeligvis fremdeles skal en dømme etter et telegram til VG fra København. Der berettes det i forbindelse med at man nå overveier

å avskaffe dødsstraffen at seks danske «krigsforbrytere og mordere» fra krigen holder seg skjult på 29. året, og at de bare venter på at folketinget skal oppheve dødsstraffen for å dukke opp igjen. Og politiet sier ifølge telegrammet at «rettsoppgjøret med de 13.500 dommene er ikke sluttført før de seks er tatt.»

Nå vet vi ikke riktig om det er VG selv eller dets danske kilde som avslutter med å si at «rettferdigheten» venter stadig på dem. Men vi tror nok at Rettferdighetens gudinne må blues over å bli trukket inn i forbindelse med både det danske og det norske «rettsoppgjøret». Og hva for slags «krig» Danmark deltok i er temmelig gåtefullt. Det måtte da helst være på tysk side iallfall helt til krigens utfall allerede var så godt som avgjort, og da løp man rundt og sprengete i luften sine egne bygninger.

Anders Underdal,

Valdresdikteren og forfatter av mange av Nasjonal Samlings kampsanger, ble nylig hedret med et program i Fjernsynet opptatt kort før den staute gamle kriger

(Forts. side 6)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

SOSIAL-INDIVIDUALISMEN

Herr redaktør!

Jeg ble glad da jeg leste artikkelen om sosial-individualisme i Deres siste nummer. Her kommer endelig noe som viste hva vi virkelig sto for, vi som var med i NS før og under krigen.

Etter krigen er vi blitt belastet med allslags grusomheter, delvis ting som skyldtes krigen, delvis misbruk av maktposisjoner i en vanskelig tid. Det vi egentlig ville, og som vi kjempet for, er blitt undertrykket og glemte.

Hva de fleste av oss ville og lengtet etter, var et samfunn der hvert enkelt menneske følte at det betydde noe, at det hadde ansvar å bære, at det hadde muligheter det kunne bruke og utvikle i fellesskapets interesse.

Først nå etter Deres artikkel minnes jeg hva Quisling skrev om sosial-individualisme, og det er en glede å si at sosial-individualist, det er nettopp hva jeg fremdeles er.

B. K., Lier.

REFLEKSJONER

Hr. redaktør!

Mange røster er hevet av dypet angående Solsjennitsyns nye «fedreland». Nå denne. Noen har sammenlignet behandlingen Solsjennitsyn fikk i sitt hjemland, med den vår store nobelprisvinner, Hamsun, fikk i 1945. Og kanskje det med rette. For, kanskje bør vi være glade til, at den store russiske forfatter nå har bestemt sitt nye fedreland til, — Sveits.

Med sin rettferdighetsans kunne han i sannhet blitt et «hår i suppa» for de norske makthaverne, og det ønsker vel egentlig ingen? At Wilhelm Rasmussens Eidsvoldssøyle ikke er blitt reist, p.g.a. billedhuggerens politiske innstilling, forstår etter beste evne ikke jeg. Vant han ikke en åpen konkurranse i 1926? Og da var vi vel demokratiske som bare det? At synet på kunst forandrer seg, vet vi jo. Kanskje vi som er unge idag, vil oppleve, at Gustav Vigeland's livsverk til det land og det folk han elsket, raseres?

Kanskje uttrykkene også hos ham er: rasistiske, imperialistiske, fascistiske, kommunistiske?

Jeg bare spør.

Men var det ikke likevel

best å tie. Når det gjelder andre nasjoners «behandling» av sine «hår»?

For i det har vi vel nærmest verdensrekord. Aasmund Sprauten, Sprova.

HETSEN MOT DE TO «LANDSSVIKERE» I STORTINGET

Herr redaktør!

I FOLK OG LAND for 6. april har Vera Grønlund et interessant innlegg. Men hun tar feil på ett punkt. Hun uttaler således: (Citat). «Jeg har merket meg at ikke et eneste tidligere NS-medlem har forsøkt å komme til orde. Jeg går ut fra at om de hadde forsøkt ville de ha fått spalteplass». (Citat slutt).

Så enkelt er det dessverre ikke. Jeg vet med sikkerhet at mange NS-folk har skrevet artikler og innlegg om hetsen mot de to SV-representantene på Stortinget. Men Oslo-avisene har nektet å trykke dem.

Selv skrev jeg en artikkel som tydelig og klart viste at Landssvikoppgjøret var hevn og intet annet. Jeg sendte denne artikkel til flere Oslo-aviser, men de nektet å trykke den. Så sterkt er sannheten om Oppgjøret fryktet at man bekjemper den ved enhver anledning.

Ole Nilsen, Oslo

Meninger - -

(forts. fra side 5)

døde 93 år gammel. Det var en vel fortjent hyldest.

Ellers er en annen kulturpersonlighet, dikteren Kristen Gundelach gått bort, 83 år gammel. Mange av våre lesere vil vel huske ham som en flittig skribent i aviser og tidskrifter under okkupasjonen, noen var sammen med ham som fange på Ilebu og noen vil også huske at han sendte ut et lite stensilert hefte med dikt skrevet på Ilebu, «Den rå fred».

For både Underdal og Gundelach gjaldt det at de i mange og lange år måtte gå på gummisåler etter «den rå fred» for å kunne skape seg et livsutkomme og for i noen grad å slippe til igjen hos presse og forlag. Slik var det jo også med Monrad Johansen. Men hos alle sammen levet bitterheten over uretten i hjertet. sammen med drømmen om det nye Norge som ikke ble til noe.

IL DUCE!

SONGS OF FASCIST ITALY, 1922-1943.

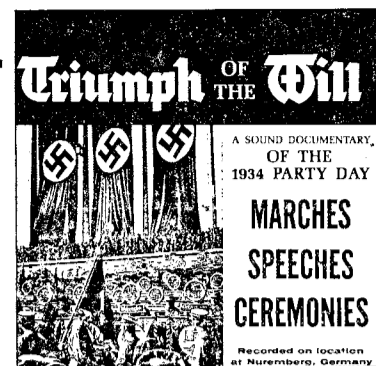
ORIGINAL RECORDINGS, ENGINEERED FOR FULL FIDELITY

Nr. OLM 472

Grammofonplater

TIL SALGS
GJENNOM

BOKTJENESTEN

Nr. OLM 771/1-2

NYHETER VÅREN 1974

Hvis ikke annet er angitt, koster platene kr. 120,- pr. sett à 2 plater med en samlet spilletid på ca. 2 timer.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmachtkommunikéer.

Nr. 371/72 *Die Jugend marschert*. Platene om Hitlers ungdomsbevegelse. Lydglimt fra leirliv og oppmarsjer. Appeller, kjente ledere taler, sang og musikk.

Nr. 373/74 *Waffen-SS*. Det tredje rikets gardetropper i ord og toner. En enestående samling lyd dokumenter fra ukerevy og radio.

Nr. 2168/9 *Horst Wessel-sangen* og *Wir fahren gegen England*. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,—

Nr. F 1680 *Berühmte Militärmärsche I*. (Blasorch. Max Höll). Unter dem Doppeladler. 94er Regimentsmarsch. Salut a Luxemburg. 99er Regimentsmarsch. 6er Landwehr Regimentsmarsch. Schlesier-Marsch. Aller Ehren ist Österreich voll. Waldstätten-Marsch. 8er Regimentsmarsch. Böhmerland-Marsch. Hoch Habsburg. Für Österreichs Ehr. Reisinger-Marsch. Kr. 35,00.

Nr. F 1681 *Berühmte Militärmärsche II*. (Blasorch. Max Höll). Die Bosniaken kommen. Vorwärts-Marsch. Alt Starhemberg-Marsch. 9er Landwehr-Regimentsmarsch. Krieghammer-Marsch. 84-Regimentsmarsch. Kaiserjäger-Marsch. Philippovic-Marsch. Vorwärts mit frischem Mut. O' du mein Österreich. Egerländer-Marsch. Erzherzog Albrecht-Marsch. Retraite. Kr. 35,00.

Nr. F 315 *Märsche die um die Welt geben*. (Blasorch. Max Höll). Utdrag av platene F 1680 og F 1681 (kun begrenset antall på lager). Kr. 35,00. Hermann Göring-Marsch. Volk ans Gewehr! Kr. 40,00.

Nr. OLM 472 *Il Duce*. (Originaloptak fra Mussolinis Italia). All' armi! Canto della victoria. Inno a Roma. Mediterraneo. Figli della lupa. Bally. Giovani fascisti. Inno degli studenti universitari fascisti. Ala imperiale. La marcia delle Legioni. Battaglioni M. Lilli Marlene. Giovinezza (sunget av B. Gigli). Kr. 40,00.

Nr. 771/1-2 *Triumph of the Will*. Fra filmen om den storslagne rikspartidagen i Nürnberg 1934. Horst Wessel-sangen som symfoni, samt en masse sang og musikk, talekor etc. Optak av stemmene til Hitler, Hess, Rosenberg, Dietrich, Todt, Ley, Goebbels, Hierl og andre. Hitlers yndlingsmarsj Badenweiler, SA-sangen, HJ-sangen og masse annet. To plater kr. 80,00.

NS-Radiosender - -

(forts. fra side 1)

midlene er lånte penger, og i erklæringen fra NSDAP-AO heter det, at aksjonens vellykkede fortsettelse avhenger av den mottagelse den får hos publikum.

Hvilken verdi dette prosjekt har for de amerikanske NS-gruppenes propaganda-slagkraft, kan det ikke herske noen tvil om. Frank Collin, lederen for «The National Socialist Party of America» har allerede optrådt i lokale kringkastingsprogrammer, og vil trolig være kjent av mange fra før.

I NS Kampftruf heter det at tiltaket er et viktig ledd i NS-offensiven, som nu er igang over hele Nord-Amerika, og det tillegges en viss propagandistisk effekt at det skjer akkurat i år, da Adolf Hitler ville ha fylt 85 år.

God stil vil si fravær av det unødvendige, det uekte, det forstyrrende.

E. Azur.

Befolknings -

(forts. fra side 2)

Er innholdet av dyriske proteiner tilstrekkelig høyt, vil det forårsake en tilsvarende grad av sterilitet i befolkningen. For å nevne et par tall fra boken: I slutten av førtiårene var gjennomsnittsforsbruket på Formosa 4,7 gram dyriske proteiner pr. dag og fødselrekvensen 45,6. De tilsvarende tall for Sverige var 62,6 og 15.

de Castro påviser videre at det ikke er vanskelig å firedoble matvareproduksjonen i verden, om vi bare er villig til å ta fatt på oppgaven. Dette understøttes i høyeste grad av de opplysninger vi kjenner til fra de siste år, nemlig at bare ca. 10 % av verdens dyrkbare areal i dag er utnyttet.

Betydningen av de Castros bevisførsel ligger bl.a. i at den slår bena under dommedagsprofetenes bestrebelser på å skape en alminnelig følelse av uunngåelig katastrofe. Visse krefter prøver å skape og bruke denne katastrofestemning til å få

folk til å akseptere stadig strammere styring og mindre frihet for enkeltmennesket til å utfolde seg.

For interesserte kan det opplyses at forlaget Natur och Kultur i 1953 utga de Castros bok på svensk under titelen «Svältens geografi».

A.D.

HUMOR-sveiten

Sommeren 1946 satt Hans i Innherad konsentrasjonsleir (tidligere Falstad). Fangene var ofte ute og arbeidet på gårdene, og ved avmarsj om morgenen fikk de til kontroll utlevert hver sin pinne, som de så skulle levere inn når de kom tilbake. En av «svikerne» hadde det med å miste sin pinne. Da han for tredje dag på rad kom til leiren uten kontrollmerket ble vakten mektig vred og skrek: «Ja kjæm du 'jæm ein gong te' uten pin'n så schlæppe æ' itj inn dæ». (Innsendt.)

Forbundets skriv til — —

(forts. fra side 5)

vil på en bedre måte tjene vår sak. Det er vel ingen som innbilder seg at vi fremdeles er i året 1945.

Det er de såkalte krigsinvalidere som står bak henvendelsen om å nekte tidligere landssvikdømte innpass i Stortinget. I Salangdalen har vi en person ved navn Corn Indseth, som kaller seg formann for krigsinvalidene i Troms. Han har sendt et skriv til Stortingets presidentskap i anledning saken, som han har undertegnet alene med en henvisning til at han har tusener av andre krigsinvalidere med seg. Si meg, hvorfra kommer alle disse krigsinvalidere fra etter et ynkelig felttog i knappe to måneder i Norge i året 1940, når de telles i tusener. Jeg bor i Harstad med en befolkning på 18 000

og dertil et stort oppland, stedet ligger jo bare få mil fra det sagnomspundne Narvik. Jeg må beklage at jeg kjenner ingen krigsinvalidere, har heller ikke hørt om noen. Det er vel helst en myte, som er oppstått av det vanlige skrytet og av den herskende trygdementaltitet, hvor fyll for eks. er karakterisert som sykdom, slik at alle notoriske fyllicker har fått uføretrygd. De som er blitt krigsinvalidere etter 10. juni 1940 har ingen krav å fremsette, når de har deltatt i krigen utenfor Norge hvor landet ikke var alliert, de er å betrakte som frivillige og har ingen krav. Den samme herr Corn Indseth foranstaltet et møte av krigsinvalidere i Bardu i sommer og ved samme anledning ble der satt opp et monument til minne om krigen. Da så regningen for monumentet skulle betales, viste det seg at krigsinvalidenes midler ikke strakk til slik at Bardu kommune måtte dekke resten, og da selvsagt av skattebetalernes midler.

Betrakter en det såkalte landssvikoppgjør, så får en det inntrykk at det bare var NS som var i krig. Jeg har tidligere i dette blad skrevet om landssvikdommer Alf Haaland i Harstad, som var dommer i landssvikherredsretten, der. Til tross for fremsatt inhabilitetserklæring fra den første han skulle dømme, kunne han sitte hele tiden å dømme NS-medlemmer med domspremisser spekket med sitater fra § 86 i straffeloven og fra krigsartiklene i den militære straffelov, mens han selv midt under krigen vitterlig som styreformann i firma Bertheus J. Nilsen, her solgte i alt 5 båter av størrelse som vanlige snurpefartøyer til tyskerne, som brukte dem til krigsbruk etter at de var blitt armert, jfr. mil. straffelov § 80, tredje del, krigsartiklene. Hadde en NS-mann gjort det samme, ville pipen fått en annen lyd, det ville ha blitt det det virkelige var, nemlig krigsforræderi.

Det som nå må komme er partiet av tidligere NS-medlemmer og sympatisører hvor en kan hevde sine meninger. Det er absolutt stort behov for et nytt høyreparti, som vil ha til oppgave å stoppe den moralske utglidning som er skjedd på alle felter. Det er her propandandaen må legges an. Se bare på skolene. Lærerne står helt uten beskyttelse mot pøbelen, mens de liberale politikere forandrer skoleplanene hver uke, elevene streiker og skulker unna et-

ter beste sosialistiske mønster. Det samme i militæret, befalet risikerer å bli slått ned av berusede soldater, som vi bl. a. har hatt tilfelle av her i Harstad, nærmere bestemt på Åsegarden. Alle notoriske fyllicker, som nevnt ovenfor, har uføretrygd, samtidig som samfundet støtter opp om umoral ved å utdele trygder til ansvarsløse kvinner som har barn utenfor ekteskap. Det siste på området er fri abort, som nå er foreslått, det går selvsagt igjennom, vi har forøvrig i praksis hatt det hele tiden, dette igjen et moment til å fremme ansvarsløsheten.

Som sagt, partiet er det som nå må komme, men har vi ledere, som kan stille seg i spissen for det? Det er jo en kjensgjerning at all na-

sjonal opposisjon ble knust fra året 1945 og utover. Mannfolkegenskapene skal utryddes. Før hette det: — vis at du er mannfolk. Nå er parolen: — Vær kvinnelig. Alle rødstrømpeforeningene utover landet har gjort godt arbeid. Guttene går med langt hår og damevesker. Det er om å gjøre å være så «demokratisk» som mulig og følgene er utglidningen i dag. Og ved henvendelser til offentlige myndigheter må den harde linje til. Anders Langes parti er bare en erstatning. Jeg kan heller ikke se at det har gjort noe til fordel for NS. Det kunne i det minste ha tatt til motmæle i saken om stortingsrepresentantene så fremt de hadde ment noe med sin fordelaktige innstilling overfor NS.

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Etter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Jørgen Sehested:

Broholm-mødet — og andre erindringer fra besættelses-tiden. Den kjente danske hoffjegermester ser tilbake på epoken 1940-45. 252 s., ill., ppb. kr. 54,—.

Helmut Damerau:

Deutsches Soldatenjahrbuch 1974. Den 22. årgang av det kjente bokverk, som i tekst og bilder tar vare på det beste i tysk «Soldatentum» og i militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 53,—.

Otto E. Moll:

Die deutschen Generalfeldmarschälle 1935—1945. Inneholder 26 soldatbiografier av Tysklands førende feltherrer i Det tredje rikets tid. En bok for alle som vil kjenne personene bak begivenhetene. 284 s. ill. innb. kr. 55,—.

Erich Kerns kjente Hitler-biografi I—III.

Bind I: Der Parteiführer (til 1933) 392 s. ill. innb. kr. 60,—
Bind II: Der Staatsmann (1933-39) 468 s. ill. innb. kr. 60,—
Bind III: Der Feldherr (1939-45) 464 s. ill. innb. kr. 60,—

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

Friedr. Wiener:

Die Armeen der Warschauer-Pakt-Staaten. Tilsv. ovennevnte. 240 s. ill. ppb. kr. 46,—.

Bok-tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Peter Kleist:

Die europäische Tragödie. En beretning om den politiske krigføringen, særlig om spillet mellom Tyskland og Sovjetunionen under Den 2. verdenskrig. Megen omtale er viet de sovjetiske fredsfølerne over Stockholm 1943/44 og den farlige duell 324 s. ill. ppb. kr. 30,00.

Paul Hausser:

Soldaten wie andere auch. Et forsvarsinnlegg for Waffens-SS - basert på hittil ukjent kildemateriale. Boken rettferdiggjør på en overbevisende måte det som ligger i dens tittel. 372 s. ill. innb. kr. 65,00.

Håkon Meyer:

Et annet syn. En kjent arbeiderpartimann, som kom med på den «gale» siden under krigen, gir her sitt syn på «rettsoppgjøret» og den politiske situasjon i etterkrigs-Europa. 240 s. hft. kr. 15,00.

J. G. Burg:

NS-Verbrechen - Prozesse des schlechten Gewissens. Forfatteren, som selv er jøde, forteller om hevnprosessene, som ble ført av tyskere mot tyskere - i Zions regi - som et israelsk inkassoforetagende. 192 s. innb. kr. 40,00.

Hans Baur:

Mit Mächtigen zwischen Himmel und Erde. Hitlers privatflyver gjennom 13 år forteller om sitt liv som flyver frem til slutten i Führerbunker og fangenskapet i Russland. 328 s. ill. innb. kr. 48,00.

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære. En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20,00.

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker. En NS-manns selvforsvar og beretning om hvordan han utviklet seg fra en borgerlig demokrat til medlem av Nasjonal Samling. 252 s. hft. kr. 10,00.

Wilhelm Tieke:

Tragödie um die Treue. En beretning om det III. (germ.) SS - Panzer - Korps kamp og undergang 1940—1945. 244 s. ill. innb. kr. 52,00.

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Ella, Ole Vigsgt. 12
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomstertorget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohei

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav
Tryggvasonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes
Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butikksenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

Aftenposten -

(forts. fra side 3)

ken lagt på AFTENPOSTENS skandaløse forsøk på å kvele folkemeningen i striden om EF, et emne som naturligvis har spesiell interesse for oss eftersom vi også i den forbindelse kritiserte bladet dengang, og det er jo et spesielt takknemlig emne eftersom utviklingen selv jo tydelig har vist hva det var for slags fanteri bladet før med den gang.

De to forfattere understreker sterkt at bladet først og fremst er et foretagende med sikte på å tjene penger for eierne. Det ligger derfor vanligvis lavt i all politisk strid og har til og med gitt avkall på høyretilhørigheten for fortjenestens skyld. Det har jo så mange lesere som ikke er høyrefolk og håper på å få enda flere hvis utviklingen hittil skal kunne fortsette. Så seiler det da for tiden under bekvemmelighetsflagget «uavhengig konservativ». Noe som vel er en tilsmilende hvis man mener virkelig konservatisme og ikke liberalisme.

Eierne blander seg vanligvis ikke direkte inn i bladets redaksjonelle ledelse. De plukker ut de redaksjonelle ledere og gir dem nok så frie hender, men det sier seg selv at i siste instans er det eierens interesser som er avgjørende. For AFTENPOSTEN er den eneste privateide storavis i dette land. Og eierne er såvisst ingen økonomiske smågutter. Noe som også bestemmer deres politiske syn.

Og hva det her dreier seg om viser dette sitat fra boken:

«Den lettest tilgjengelige indikator på hvilke interesser som idag kontrollerer Aftenposten, er sannsynligvis ligningsprotokollen. Blant eierne finnes det flere millionærer både når det gjelder formue og inntekt. Administrerende direktør i Aftenposten, Einar Fr. Nagell-Erichsen, har en oppgitt inntekt på 892.500 kroner og en formue på nær 2 millioner. Schibstedgruppens konserndirektør, Hans H. Ridderbold har en inntekt på 522.000 og en formue på 1.570.000. Forhenværende sjefredaktør i Aftenposten, Hans J. S. Huitfeldt, passerer millionen i årsinntekt, mer nøyaktig er den 1.027.500 og han har en formue på 2.508.000. Formannen i Schibstedgruppens direksjon, direktør Hans J. Ridderbold, tjener 673.000 i året og har en formue på 1.833.000. Den mest formuende er likevel Cathrine Lindboe, barnebarn av Amandus Schibsted, som har en

ET DEMOKRATISK ELITEFOLK?

Den beryktede Aleksandra Kollontaj, som var Sovjetunionens diplomatiske utsending til Norge fra 1922 til 1926, uttalte seg fordelaktig om nordmennene. Til Bergens Aftenblad uttalte hun bl.a.: «Jeg vil med glede medgi, at jeg liker nordmennene». Det var jo i og for seg hyggelig, om enn ikke særlig originalt sagt. Dessuten var hun vel neppe alene om det, om vi får være så ubeskjedne. Når hun derimot tilføyer at «nordmennene er et av Europas mest siviliserte folk», og at «de er også de mest demokratiske mennesker jeg har møtt»,

vet vi ikke om vi føler oss like beæret. Det første kunne høres ut som fleip — alt etter hvordan man oppfatter ordet «sivilisert» — og det andre er vel nesten en fornærmelse. Komplimenter har uomtvistelig sin verdi og sin misjon, men de må sannelig vurderes etter hvem de stammer fra — og hvem de er myntet på.

★

DEN NYE ÅNDELIGHET

Av og til kan det virke som om selv materialistene ute på venstrefløyen savner et noe mer åndsfilosofisk grunnlag for sine utgreinger. Særlig tynt synes vi det

blir hver gang de forsøker seg med rent abstrakte tankebaner. Følgende lille godbit, som vi har sakset fra noe som kaller seg «Gateavisa», er illustrerende. Vi har ikke «sitatfusket» og re- vet den vekk fra en sammenheng — «budskapet» sto å lese selvstendig, slik vi gjengir det: «Menneskene vil oppleve seg sjøl som en del av et større livsvesen — planeten jorda. Det åndelige gjennombruddet som står foran oss er ikke bare en innvielse av menneskene men en innvielse av hele kloden. Veien dit må hver enkelt av oss finne i sitt eget indre for å kunne sette den ut i fellesskapet».

ANDERS LANGE PÅ LP-PLATE

På Polydor Special 2920114 kan man nå få oppleve selveste Anders Lange i en samtale med Torbjørn Eide. Her uttaler han seg om stortingsarbeidet, forteller om sitt møte med Quisling og statsråd Jens Hunseid. Sikkert en plate verdt å høre! For ordens skyld gjør vi oppmerksom på at platen ikke forhandles av Boktjenesten.

★

UNDER OLJEKRISEN

I en pub i London kunne man under arabernes oljeboikott se følgende oppslag: Advarsel til arabere: Ingen olje — intet øl!

inntekt på 1.587.500 og en formue på nærmere 6 millioner.»

Så det er nok som ORIENTERING skrev at «Familiekonsernet i Akersgata kan agitere for og praktisere en kapitalistisk politikk på samme tid.»

Når det gjaldt AFTENPOSTENS rabiante engasjement for tilslutning til EF, så var det vel opprinnelig bladets eierinteresser som dirigerte retningen, men boken mener at bladets politiske redaksjon under påtrykk fra Håkon Lie og hans Europabevegelse løp så fullstendig løpsk at ikke engang sjefredaktøren klarte å bremse den.

Men, la nå dette med EF-striden hvile. Vi konstaterer bare at bokens dokumentasjon er avslørende for bladets uforskammede uefterrettelighet, i denne sammenheng iallfall. En uefterrettelighet som vi tidligere ofte har pekt på når det gjelder bladets holdning til okkupasjonstiden og urettsoppgjøret. Den som vil ha det nærmere belyst i forbindelse med EF-striden bør lese boken.

Men, vi vil på vår side gjerne peke på at heller ikke de to forfattere er helt å stole på når talen er om okkupasjonstiden og «nazismen», noe de vel er programforpliktet til ikke å være. Vi ser bort fra de diskriminerende slengbemerkinger man så ofte støter på, for slikt noe er jo vanlig kotyme i dette land. Verre er det når man gjentar det gamle vrøvlet om at fascismen var «borgerskapets ekstreme svar på sosialismen». I virkeligheten brøt den jo

med borgerskapets ideologi og forsøkte å bygge en bro mellom denne og den marxistiske sosialisme. Derfor bar da også dens tyske variant betegnelsen nasjonal-sosialismen og fant faktisk sin største støtte hos arbeiderne.

Når boken nevner Randsfjordkonflikten i forbindelse med fascistiske tilbøyeligheter hos AFTENPOSTEN dengang, så burde man kanskje også ha nevnt at en av de fremste arbeiderledere under denne konflikt senere ble en overbevist tilhenger av Nasjonal Samling. Vel neppe for å finne et «ekstremt svar på sosialismen»!

Boken kommer ellers inn på AFTENPOSTENS stillingtagen til Nasjonal Samling på en måte som direkte mot sier det «ekstreme svar». Vi siterer:

«Aftenposten plasserer Nasjonal Samling til venstre for venstre. For det er et intimt og åndelig slektskap mellom en Martin Tranmæl og en Adolf Hitler. Den siste er ikke tenkelig uten at folk av den første type har bearbeidet grunnen. Adolf Hitlers diktatur er et ektefødt barn av Martin Tranmæls bevegelse.»

Korrekt er det vel når boken trekker opp retningslinjene for AFTENPOSTEN slik:

«For Aftenposten var det ikke plass til NS. I likhet med Den Nationale Legion i 1927 — og Anders Lange nå — var partiet en trussel mot oppslutningen om Høyre.»

Og hva vel viktigere var, mot Aftenpostens forretningsinteresser og avismonopol.

Mindre korrekt er det som anføres om Aftenposten og okkupasjonstiden. Blant annet gjentas den gamle skrønen om at Aftenposten var så redd for Nasjonal Samling at det allerede 11. april 1940 lot seg «true» til å trykke FRITT FOLK. En skulle vel ha lov til å tro at redslen måtte ha gitt seg noe etter at Aftenpostens kompiser med tysk hjelp fikk fjernet Quislings regjering 15. april. Men trykningen fortsatte under hele administrasjonsrådstiden, helt til Arbeiderbladet ble stanset da partiene ble forbudt og Fritt Folk overtok Arbeiderbladets lokaler. Det må iallfall ha vært noe til redsel, får en si!

Det er ikke likegyldig for almenheten hvilken moral eller eventuelt mangel på moral AFTENPOSTEN er i besiddelse av eftersom det faktisk er et avismonopol i likhet med Springerkonsernet i Vest-Tyskland. Schibstedgruppen kontrollerer i dag fjerdeparten av den norske dagspresse og er helt dominerende i Oslo-området med AFTENPOSTEN og VERDENS GANG. En dominerende stilling som vel neppe lar seg rokke. AFTENPOSTEN fordi den har så å si enerett på det folk må lese: dødsfall, boligannonser og annonser om ledige stillinger. Og VG fordi ingen kan overgå den i ufyselig boulevardisme, ikke engang den avdankede norgesmesster DAGBLADET.

Så ille står det nemlig til i gamle Norge.

FOLK og LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

FOLK OG LAND
I DANMARK
2920 CHARLOTTENLUND
Postbox 57

★

Abonnementspriser 1974:

Kr. 70,- pr. år, kr. 35,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse.

Vennligst fyll ut:

Navn .....

Adresse .....

Poststed .....